

בנים:

לפוצץ אותם!

מאת: ברי קיף

נוסח עברי: יואב לורך

דמות: הנער

הערות: עמ' 15-14. הוצאה לאור: מרכז ישראל לדרמה

מה בכלל יקרה לי אחרי היום? ... בכל מקרה... ישבתי פה חמש שנים... חמש שנים התכוננתי ליום הנפלא הזה. ליום שבו אני אושיט סוף סוף את הרגל ואצעד לעולם הגדול והאמיתי. וכל זה אחד מתוך כמה? מתוך אלף ומתאים כמוני? אה? אבל מה יקרה לזה שכאן, (מצביע על עצמו) מה יקרה לזה שפה אחרי היום? הה? הה? חמישים שנה של עבדות בפרך מתחילות עכשיו... אומרים, כשבן אדם שהוא טובע, כל החיים עוברים לו מול העיניים... ככה, בשניות האחרונות לפני שהוא שוקע... והיום בבוקר, כשעמדנו כולם באולם... והמקלה שרה את השירים הדפוקים שלה... והתזמורת נשפה לנו לאוזניים... וכל החכמים שרו את השירים הדפוקים שלהם בלטינית וכל זה... וראש העיר דיבר את השטויות שלו... "כל כך גאה"... "כל כך מאושר"... וכולנו התפללנו לאלוהים הגדול... וראינו איך כל הגאונים הקטנים מקבלים את הפרסים שלהם... מחיאות כפיים... מחיאות כפיים... הולכים לאוניברסיטה... מחיאות כפיים... נבחרת הכדורגל... מחיאות כפיים... המשלחת לפקיסטן... מחיאות כפיים... אני... אני - אולי לא כל החיים שלי עברו לי מול העיניים, אבל כל העתיד שלי כן עבר: ענן אחד גדול עם שום דבר בפנים. (שקט. הוא מדליק סיגריה, מסתכל דרך החלון). היונים יושבות על חוטי החשמל. הן מסודרות, אין מה להגיד... יכולת לשבת על החוטים בלי להשרף... יכולות לעוף לאן שבא להן... לסבא שלי היו כאלה... מצחיק כל היום הם עפות ולא מזיעות מתחת לכנפיים... (הפסקה)

ילדי הצל

מאת: תומר בן-ציון

דמות: יורם

הערות: הוצאת עמיקם, עמוד 23

נורית: שינוי השם מספיק בשביל לשכוח?

יורם: לא, (קם) אבל זה מספיק בשביל להעמיד פנים. בארץ הזאת, הרוצה לשנות את הביוגרפיה – משנה את שמו. מעכשיו יהיה שמך יורם. יורם! יו, כמה רם! (צוחק צחוק סרקאסטי. כביכול מחקה את קולה של נעמי) כל כך השתנית מאז שבאתם אלינו. אם רק תלמד לרקוד קרקוביאק תהיה כמו כל אחד מאיתנו. כמו כל אחד מאיתנו! לעולם לא אשכח את הערב ההוא במוסד. הייתי תורן, יחד עם דובי ועם נעמי. ניקיתי את השולחנות. כמויות עצומות של אוכל נערמו על השולחן. כמויות שיכלו לפרנס את הורי, שם, במשך שנה. "מה לעשות עם השיריים?" שאלתי. "לאשפה!" ענה לי דובי. "אינני יכול", אמרתי. שניהם התחילו לצחוק כאילו סיפרתי בדיחה טובה. פתאום התחלתי לשנוא את עצמי. אותם. את עצמי. את זכרונותי שמפריעים לי להיות אחד מהם. את יודעת מי זה היה דובי? ומה לא הייתי נותן אז בשביל להיות רבע דובי? תארי לעצמך: הבן הבכור של הקיבוץ. שחקן הנבחרת, הרקדן של המוסד, ואם זה לא מספיק לך – טרקטוריסט ונואם מצויין. פרסונה מפורסמת בכל העמק. הדוכס של העמק. ונעמי – החברה שלו. התחלתי לרצוח בתוכי את יוסלה. יוסלה מת! יחי יורם! כעבור שנה היה הכתר על ראשי, נעמי בזרועותיי. למדתי לרקוד קרקוביאק. התרגלתי. לכל התרגלתי ורק לסלט של דובי לא יכולתי להתרגל... בואי לקולנוע!

הקאמבק של בוריס שפילמן

מאת: סרג' קריבוס

דמות: הנרי

הערות: המחזה הועלה בתאטרון חיפה בהשתתפות ישראל פוליאקוב ז"ל וגל זייד

אתה רוצה שאני אספר לך על עצמי? אתה יודע למה אשתי עזבה אותי? אני אספר לך...
יום אחד הלכתי איתה בסופר מרקט, הילדים עוד לא נולדו אז, היא לוקחת קופסא של עגבניות
מקולפות של חברת "אלבאה", אני עוד זוכר, אז אני אומר לה "מה זה מה את עושה?" "היא אומרת לי
"אני לוקחת קופסא של עגבניות מקולפות" כן אני אומר לה "אבל איזה?" "מה זאת אומרת את זאת.
"היא אומרת לי, א ז אני אומר לה "תקחי את הקופסא של חברת פרודו בלאן זה אותו הדבר וזה יותר
זול" אז היא אומרת "לא זה לא אותו הדבר אלה יותר טובות" שארלוט אני אומר לה "זה מגוחך אין
שום הבדל אם את רוצה ניקח עגבניות טריות עם כל חומרי ההדברה בטח גם יהיה להם טעם של
קופסת שימורים אבל עגבניות בקופסת שימורים זה עגבניות בקופסת שימורים וזה לא משנה מאיזה
חברה" אז היא אומרת לי "הנרי אני לוקחת את אלה ותפסיק לבלבל לי את המוח" "תפסיקי את לבלבל
לי את המוח אני יוצא מדעתי מהשטויות שלך" אז היא אומרת לי "הנרי אני לוקחת את אלה ואתה
תיקח מה שאתה רוצה", "שארלוט את צוחקת עלי?" "הנרי תפסיק לעשות הצגות", "זה את שעושה
הצגות זה עולה לי על העצבים", "מה עולה לך על העצבים?" "מה עולה לי על העצבים? שמבזבזים,
שמבזבזים בטפשות זה מה שעולה לי על העצבים, שאת עושה ממני צחוק זה מה שעולה לי על
העצבים, שאת מסרבת להכיר בעובדות זה מה שעולה לי על העצבים שמטריף לי את השכל שמשגע
אותי. "היא ניסתה להרגיע אותי, "הנרי אני לא רוצה שנריב אני לא מבינה למה אתה מתעצבן מתחשק
לי העגבניות האלה הן יותר טובות אני לא מבינה למה...". "ואת עוד שואלת מה עולה לי על העצבים?
הן אותו הדבר אני אומר לך אותו הדבר בואי ניקח קופסא אחת מכל חברה נחזור הביתה אני אכסה לך
את העיניים ואני מתערב איתך על אלף קופסאות מהסוג שלך שלא תצליחי לזהות זה אותו
דבר..", "הנרי אל תצרח יש כאן אנשים..." "אז יש אנשים לא מעניין אותי האנשים..." "אני צרחת בכל
הסופר מרקט המחורבן הזה. אני חושב שההבדל במחיר היה אולי 3 פראנק

המדריך למדריך

מאת: תום ווליניץ ותיאטרון הנוער העובד והלומד

דמות: הדר

הערות: הדר עזב את ההדרכה לאחר שברגע של אובדן שליטה הכה חניך

הדר: אחרי מה שקרה, היתה לי שיחה עם אבא שלי, אמרתי לו שאני לא יודע אם אני רוצה או בכלל יכול לצאת לשנת שירות. הוא אמר לי – עזוב אותך מהבזבז זמן הזה – לך לסיירת. אתה תהיה טוב בזה, יהיה לך מאתגר ואתה תהיה משמעותי למדינה שלך.

ואז אני התחלתי לבכות והוא שאל אותי למה אני בוכה? אמרתי לו שבגלל ההדרכה. אז הוא אמר לי – "נו אז אתה רואה שאתה צריך לעזוב את זה?!" ואני אמרתי לו שמשום דבר אחר אני לא בוכה. שום דבר אחר לא... נוגע בכה.

אז הוא אמר לי "תראה אותך, שחרר את ההדרכה הזאת אם זה יושב עליך בכה."

צודק! אני אלך לסיירת ואני אהיה מושלם – איש מברזל, בלי רגשות. אולי זה באמת מה שצריך להיות כדי להיות משמעותי במדינה המחורבנת הזאת. אני רוצה להרגיש חי אבא. בגלל זה אני אוהב להדריך. אבל... אני עשיתי טעות! איומה!

בנות:

מה אכפת לציפור - מקבץ מערכונים ופזמונים

כרך 1

מאת: חנוך לויך

דמות: אנונימית

לפני שנפרד ממני שאל אותי אם אסכים להיפגש איתו גם למחרת. בליבי פקפקתי, אך עניתי לו בחיוב. הוא שאל אותי אם השעה שמונה נוחה לי. עניתי לו שכן. "אם כן" אמר "אבוא לקחת אותך מחר בשמונה בערב." "טוב", אמרתי.

"בשמונה בדיוק", הוסיף. "חמש דקות פחות, חמש דקות יותר, אבל בשמונה." "טוב", אמרתי, "אני אהיה בבית."

הוא ניסה לנשק אותי על שפתי, אך אני הסבתי פני הצידה והוא אמר: "אז בשמונה, אבוא מחר בשמונה לקחת אותך." "לילה טוב", אמרתי.

"את לא תשכחי, נכון? אני בא בשמונה. את זוכרת באיזו שעה אני בא, כן?" "בשמונה, אני זוכרת."

"חמש דקות יותר או חמש דקות פחות, אבל שמונה", אמר ומייד הוסיף: "אולי תרשמי לך? את בכל זאת עלולה לשכוח." "לא אני לא אשכח."

"מוטב שתרשמי לך, זה יהיה הכי בטוח." לקחתי פתק ורשמתי. "מה רשמת?" שאל.

"שמונה."

"הראי לי,"

הוא הסתכל בפתק: "כן, שמונה, אז בשמונה."

רגע נוסף עיין בפתק ואמר: "הייתי מעדיף שתכתבי שמונה גם באותיות." רשמתי.

הוא החזיר לידי את הפתק ואמר: "ואל תשכחי להציף מחר בפתק. עכשיו לילה טוב ולהתראות מחר בשמונה."

הוא המשיך לעמוד ולהסתכל בי. מעיניו נשקף רצון נואש להזכיר לי את השעה שמונה. לפתע הוציא מכיסו כמה מטבעות, שיחק בהן בידו, הניח להן ליפול על הרצפה, אחר-כך התכופף והתחיל לאסוף אותן. פתאום צהל:

"איזה צירוף מקרים מוזר! שמונה מטבעות! את יודעת מה זה מזכיר לי?" "כן", אמרתי.

"זה מזכיר לי שמחר בשמונה אנחנו נפגשים. בשמונה."

ושוב היתה דממה. ושוב אימץ את מוחו, הפעם לשוא. בכתפיים שחוחות סב על עקביו ויצא. כיוון שממילא לא התכוונתי להיפגש איתו, חייבתי לי בהקלה ותקעתי שניים רועמים לעבר הדלת הסגורה.

מאחוריה מיד ענה לי קול מעוך:

"תוסיפי עוד שש, ומה קיבלנו?"

ליסיסרטה

מאת: ענת גוב

דמות: ליסיסרטה

הערות: עמ' 62-63

אומנם אני אישה, אך יש עמי דעה, ומה שאומר אומר לשתי המחנות במלחמה הזאת. מלחמה היא עיסוק של ברברים.

אפילו חיות אינם הורגות את בני מינם.

קשה לאמין שבמאה החמישית לפני הספירה יש עוד מישהו שחושב שאפשר להשיג דברים במלחמות. מאיכן הצורך הזה להגדיל טריטוריה כל הזמן?

לא סיפרו לכם נשותכם שהגודל לא קובע?

איך רצח אחד הופך אדם לרוצח, ועל אלף רציחות נותנים מדליה?

למה אנחנו צריכים לשלוט על מישהו בשביל להרגיש גדולים? למה אנחנו זקוקים לשנוא מישהו אחר בשביל לאהוב את עצמינו?

איך יכול להיות שמדינה נאורה כמו אתונה שהמציאה את תרבות השיחה והוויכוח, שהצמיחה

משוררים, מחזאים, פילוסופים, ציירים ופסלים – נותנת רשיון ליצרים הנמוכים ביותר?

ואתם הספרטנים שכל האנרגיה והמשאבים שלכם מגוייסיים רק למטרה אחת – המלחמה.

מה ישאר אחרים שהכל יגמר? אפילו לא שיר. ציור אחד. כלום. מה אתם משאירים לדורות הבאים מלבד קברים?

ולשניכם אומר – בעוד אלף שנה שניכם תהיו בפח האשפה של ההיסטוריה. אף אחד לא יזכור איך קראו למפקד צבא אתונה או מפקד צבא ספרטה. כי מפקדי צבא לא מתים, הם רק מתחלפים.

אבל אריסטופראנס יזכרו גם בעוד אלפיים שנה. וגם את סופוקלס ואריסטו ואפלטון וסוקראטס והומרוס – איש מהם לא נגע בחרב בימי חייו.

המורדים

מאת: עדנה מזי"א

דמות: אלמה

הערות: עמודים 28-29

אתם לא מעניינים בכלל. חייתם מספיק. הבת היחידה שלכם צורחת לשתומת לב ואתם שקועים בעצמכם. מכות מגיע לכם.

והיא לא מופרעת, היא רק קצת מורדת זה הכול. והיא מורדת כדי לעשות רעש – כי לי מקשיבים שלה, רק שופטים אותה כל הזמן. (מרתה מושיטה יד כדי לקחת את הסיגריה), עוד לא הגעתי לחצי. אתם מזלזלים בהשקפת עולם שלה, ואחרי זה מתפלאים שהיא מוציאה קוצים. וקוצים יש לה בשפע. היא ירשה אותם ממך. תפסיקי להסתכל לי על הסיגריה לפני שגם את החצי את לא תקבלי. והמרד שלה הוא פוליטי, תגידו תודה. אז היא בשמאל ולא בימין. ביג דיל. פעם אתם צעקתם "הלאה כיבוש" עכשיו היא צועקת הלאה כיבוש.

אז היא לא הסכימה ללחוץ לבגין את היד ביום ההולדת שלך. השמים נפלו. הוא בתור מורד דוקא היה צריך להבין את זה... (נותנת למרתה את הסיגריה) קחי. ותעשי לי טובה תתחילי לקנות לעצמך סיגריות, תעשי לי טובה. (הפסקה) לא זאת הבעיה. אתם צריכים להיות אטומים לגמריי כדי לחשוב שהפוליטיקה היא הבעיה היחידה. כל הפוליטיקה הזאת היא רק קצה הקרחון. הבלוק הגדול רובץ למטה. והוא כבד.

וונדי ופיטר

מאת: תום ווליניץ

דמות: גברת דרלינג

חזרנו הביתה מהערב הזה של ג'ורג' ווונדי כבר לא הייתה, הרמז היחיד שנותר היה החלון הפתוח. ג'ורג' התרגש כל כך, הוא טילפן למשטרה מיד. הוא מאשים את עצמו שהשאיר את הילדה לבד, שקשר את הכלבה... במה לא? הוא לא הבין איך ילדה יכולה פשוט להתעופף מהעולם? אבל מה שבאמת משגע אותו זה אני.

הוא מתרוצץ ואני בווהה בכוכבים דרך החלון – מדמיינת את המעוף, את הלגונה, את האדומי האור, את החרבות והפיראטים. הבת שלך נעלמה ואת, את סתם... את מסתירה ממני משהו! הוא צדק... תמיד כשבהיתי הוא הרגיש שאני מסתירה ממנו משהו, ביום החתונה שלנו עמדנו בכנסיה, הכומר אמר את מה שצריך להגיד, ג'ורג' אמר את מה שצריך להגיד ואני... אני בהיתי בזוגיות הצבעוניות. דמיינתי איך פיטר מנתץ אותן לכל עבר, עף עם החרב שלופה קדימה, ואיך הוא נושא אותי עימו... חשבתי ששכחת אותי. אבל היה זה ג'ורג' שלחש לי – איך אשכח אותך? ומאז הזמן עבר ונהייתי סתם מבוגרת. לא אכפת לי להיות מבוגרת, אני שמחה להיות מבוגרת – מה שקשה לי איתו זה עם ה"סתם". אז תהנו ילדים בהרפתקאה הזו שלכם ו... מה אני משוגעת? פיטר פן? על מה אני מדברת? למה אני מתעסקת בסיפורי ילדים? תתבגרי אישה! הבעל שלך משתגע, הבת שלך איננה, אולי חטפו אותה? או רצחו אותה? תתעוררי! את סתם... את סתם. מה אני אעשה שהעולם הזה כל כך אכזר שכל מה שנותר להאמין בו הוא בילד עם כנפיים. כן, אני מאמינה. וונדי תחזור. אמא יודעת. פיטר פן, אל תשכח את הבת שלי. פיטר!!!

מאת: ענת גוב עפ"י אריסטופנס

דמות: מאדאם שרמוטוס

הערות: מתחיל בעמ' 27

כמו שלמדנו, הגברים מתחלקים לשני סוגים. אלה שעושים ואלה שמדברים על זה. בדרך כלל אלה שעושים את זה לא מדברים על זה ואלה שמדברים על זה לא עושים את זה. ויש את אלה שלא מדברים על זה ולעומת זאת גם לא עושים את זה מי יודע מה... אז הם הולכים להרוג. הקירבה אל המוות מרגשת אותם. ככה הם מפצים את עצמם על זה שסוד יצירת החיים נמנע מהם וניתן לנשים. התחרות אינה קלה. להפריד אותם מהמלחמה זה כמו להפריד ילד מהצעצוע האהוב עליו, שגם אם הוא כבר קרוע ומסריח הוא לעולם לא יוותר עליו מיוזמתו. דרוש כאן לחץ פיזי מתון... לכן כמה שנהיה יותר טובות ב... זה, כמו שאתן קוראות לזה בחברה הגבוהה, הסיכוי שלנו לנצח יהיה יותר גדול. ובכן הדרך היעילה ביותר להשתכלל במין היא להחליף בנינו מתכונים. כלומר כל נקודה רגישה שגילינו בגוף של הגבר, או שלנו מיד להעביר הלאה לחברות. אוקיי מי רוצה להתחיל? אני רואה שאנחנו ביישניות.. טוב נתחיל מהתנוחה האלמנטארית, בטן לבטן. קומי בובה. את שכבי נא. יו און טופ אוף הר. היתרון האיכותי המדויק של התנוחה הזאת טמון בחיכוך המדויק של הקליטוריס. כולכן יודעות איפה הקליטוריס כן? קליטוריס? הלו? יש מישהו בבית? יש צדיקה אחת בסדום שיודעת מה זה קליטוריס? אני מזועזעת מהבורות שלכן אוקיי אין לי ברירה אלא לעבור למפות. וכאן למעלה, מתחת לגבעונת הקטנה, מסתתרת הנון צדיק הסודית שלנו... האוצר הגנוז שמעיף אותנו לשמים ה-קלי-טו-ריס הנה כאן. מי שמצליח להגיע אליו, מרגיש כמו אלוהים... אין הנאה גדולה יותר לגבר, מלהביא את האישה לשתות את השמיים. זאת תמצית הגבריות.. ונעבור לנקודת הג'י של הגבר, אחרי.